

Ágasvár 2005.10.30.
2005. September 01.

Isten igéjét olvasom néktek, úgy amint írva található a Lukács írása szerinti Evangélium 12. részében a 12. részének a 22.-től a 32.-ig terjedő verseiből:

Így szól hozzánk Isten igéje:

Tanítványaihoz pedig így szólt: "Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok, mert több az élet a tápláléknál, és a test a ruháznál. Nézzétek meg a hollókat: nem vetnek, nem is aratnak, nincsen kamrájuk, sem csűrük, Isten mégis eltartja őket. Mennyivel értékesebbek vagytok ti a madaraknál! De aggodalmaskodásával ki tudná közületek akár egy arasznyival is meghosszabbítani életét? Ha tehát a legcsekélyebbre sem vagytok képesek, miért aggódtok a többi miatt? Nézzétek a liliomokat, miként növekednek: nem fáradoznak, nem is fonnak, de mondom nektek, hogy Salamon teljes dicsőségében sem öltözött úgy, mint ezek közül bármelyik. Ha pedig a mező fűvét, amely ma van, és holnap a kemencébe vetik, az Isten így öltözteti, mennyivel inkább titeket, kicsinyhitűek! Ti se kérdezzétek tehát, hogy mit egyetek, vagy igyatok, és ne nyugtalankodjatok. Mert mindezeket a világ pogányai kérdezzetik. A ti Atyátok pedig tudja, hogy mire van szükségetek. És ráadásul ezeket is megadhatja nektek. Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot!"

Eddig Istennek írott igéje.

Rátelepszik a lelkünkre, rátelepszik és nem tudunk megszabadulni tőle. Talán ezért fontos hogy kijöjjünk a természetbe, kijöjjünk ide az erdőbe, megálljunk egy sziklán, hallgassuk a varjak káromlását, hallgassuk az apró madarakat, hallgassuk a bogarakat, ahogy a fűben arról beszélnek, hogy nem kell rettegni, nem kell félni, nem vagyunk egyedül. S van valaki, aki gondot visel miránk. Gondot visel az emberre és gondot visel erre a szépségre, ami körül vesz bennünket. Nem tudom, én, hogy két napja itt vagyunk, egyre távolabbinak érzem magamtól a politikának, a munkának, az életnek ezer gondját, és nyugét. És talán tisztábban látom azt, hogy minden egyes pillanata az életünknek igenis egy cél felé halad. Ez a cél talán nem ismert számunkra, de ugyanakkor van egy Mennyei Atya, aki elhatározta, hogy honnét és hová akar eljuttatni bennünk egyénenként. Hova akarja eljuttatni ezt az országot, hogyan akarja megóvni itt körülöttünk ezt a gyönyörű természetet. Ezek a sziklák millió évek óta állnak itt. Ezek a fák is, vagy ezeknek elődeik évszázadok óta borítják ezt a hegyet. Itt voltak amikor belovagoltak az első magyarok, és itt lesznek akkor, amikor talán már ember sem fog élni ezen a földön. Csak az Isten kegyelme, és Isten lelke lebeg majd újra a hegyek és a vizek fölött. Van Valaki, van Valami, van egy Erő, amely újra fel tud tölteni bennünket hittel, reménnyel. Amely azt mondja, hogy ne aggódjatok, ne aggodalmaskodjatok! Amely biztat, hogy igenis, tudunk mit enni holnap is. Jézus, amikor ránézett tanítványaira, amikor ránézett a sokaságra, látta az ő napi problémájukat. Szembesült azzal, hogy mennyire félnek, vajon mi lesz holnap, vajon tudunk-e enni valamit, vajon lesz-e gazdaság, vajon a rómaiak elpusztítanak-e bennünk? Most én is, rátok nézek, s az Ő nevében ugyanezt mondom, ne aggodalmaskodjatok! Igen, vannak nálunk nagyobb országok, igen, van nagy tőke, igen, van pénzelit, amely tönkre akar tenni bennünket. Igen, lehet, hogy holnap az utcára kerülünk. Lehet, hogy holnapra eltűnnek a gyülekezetek. Lehet. De akkor sem leszünk majd egyedül. Akkor sem csupán önmagunkra számíthatunk majd. Hanem ott lesz velünk az Isten, aki átölel, aki felemel, aki gondoskodik arról, hogy legyen mit ennünk, és hogy legyen ruhánk. Lehet, hogy csak annyi, mint az ég madarainak. Lehet, hogy ruhánk is szakadozott és foltos lesz, mint a virágoké, mint a természeté, amelyet mi magunk tettünk tönkre, emberek. De lesz. És ez a gondviselő erő, nem fog elhagyni bennünk, sem az országot, sem a népet, sem személy szerint minket magunkat. Ő, aki elvezetett bennünk ide, Ő, aki megmutatja nekünk a természet gyönyörűségeit, rámutat a saját életünknek is majd szépségeire. Talán pontosan ezért kell, hogy eljöjjünk ide. Ki a természetbe újra meg újra, hogy megismerve az Isten kegyelmét, emberibb, de egyben Istennek tetszőbb is legyenek mindennapjaink. Ámen.

Gyertek imádkozzunk!

Mennyei Édes Atyánk, köszönjük a Te vigasztaló szavad, hisz mindig van két-három mondatod, amellyel fölemeled lehajtott fejünket és amely mindig késszé és képessé tesz bennünk arra, hogy bizakodással, reménykedéssel nézzünk a jövő felé. Ó Urunk, a Te atyai kegyelmedbe ajánljuk hazánkat, népünket s egész életünket. Ezt a gyönyörű tájat melyet a Magyarorságnak adtál, s a Kárpát-medencét, amelyet, hisszük, egyszer visszaadsz majd nekünk. Mindenség Istene, áldj meg bennünk hittel a hétköznaphoz, s erővel a harcokhoz, melyek reánk várnak! Ó Urunk, mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szeretett Fiadért, a mi megváltó Krisztusunkért, aki így tanított minket imádkozni: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.

Áldás, kegyelem, békesség légyen és maradjon mindenkor mi velünk! Ámen.